

ЗЛАТА КОЦИЋ

СЕКУНДАРА

(Земља се сулудо врти
Држиш се чврсто за Сунчев зрак –
Клојка за сенку)

СЕКУНДАРА

Пре но што расходују секундару,
утисни њен кружни ход у свод,
ма и дигитални, уз опис: Тик-так,
ја сам секунда, само твоја. Трен,
његов и њен. Пре но што гром
уздуж *виџу јелу зелен бор*.
Пре но што куцне, одзвони.
За цену не питај, цене нема.

ВЕТРОКАЗИ

Све жешће вијају ветри. Човека,
Витру-вијевог, Лео-нардовог.
Вијају руку док мери горње време,
ногу док мери простор доњи.
Ако су и били милиграми, милиметри,
остаје тек то лебдење, округ.
Тек прсти ветрокази, тек сенке
прстију, читај: крила, зраци.

ТИК ТАК

Тик – поета преброји коњу ноге: осам.
Так – поетеса одшкрине Осми дан.
Велик је немир секундаре. Из оболелог
часовника, из јајета кукавичјег, из обданице
окраћале, из времена све згуснутијег –
она не хита. Чили, танана. Али дрхтајем,
док је дрхтаја, откуцаваће своје и наше
прво и последње: што нахрупи – гром?
звек? лом? јек? – згромиће најпре
секунду, читај: век.

СУНЧАНИ САТ

Било је лако, умели смо то:
да благосни будимо се о Изгреву.
Да обедујемо с листа купусног,
сочног под жарком сахат куполом.
У зноју од бдења до бдења,
у водоскоку до будилника упеклог,
или утеклог, захвални за миријаде
секундара: сваки зрак био је знак
да и ми смо у мехуриће, у звездану
пену убројени. Тик, так.

„БЕСКРАЈНИ ПЛАВИ”

Роје се твоје близанке, звездо,
падалице. Моја сенка и ја,
две сунчеве казаљке на зеленој трави,
да не отпаднемо? Усред жутог жита.
Јесмо ли, нисмо ли, два пешака на
пучини, магленој, два потукача на
степенастом небу. Јединој позадини
која нам пристаје, на коју пристајемо.
Галгал, *бескрајни њлави* мој архи-сат,
приручни, сунчани, куца искључиво
у срчаном ритму. *Пред Сенкином кућом*
воденица.